

tercipere à uespertinis precationibus ad cœnã datũ erat. Cum autem is qui literas attulit, matutino discessurus sit, & lucubrare à cœna non solitus sim, nunc Germani Brixijs literis non respondebo, uiri cum primis utraq; lingua docti & elegantis. Et est id argumentum literarum, quod totum hominem, priuatamq; sibi commẽtat iunculam posscat. Neq; enim ut in tuis & fratris, sic in eius literis ludis cra res agitur: ut qui commonefaciendum me duxerit rei ita ad me pertinentis, nihil ut præuertendum ei meditationi, actioniq; habeã, si de me, animoq; meo mereri optime, commodissimeq; uelim. Quocirca gratissimam mihi rem feceris, si ita cum eo egeris, ut intelligat quamobrem literis eius non rescripserim: interimq; salutem illi hoc epistolio dices, si ita occursum uester tulerit. Vale. E Marliano nostro. Calendis Aprilis, & Palmaribus.

GVLIELMVS BVDAEVS N. P. SAL.

Ultum te amo de ingenio nouo, quod tibi iam induisse te uideo. Macste ista eleganti, urbanaq; comitate esto, ista obseruantia hominum qui omnia proborum causa, uirtutisq; cupiunt. Dabo te mihi certe propediẽ in eam disciplinam, si urbem repetiuero, ut saltem rudimenta huius artificij discam. Nunquam te suspicatus sum mente quoque tam uersatili fore: nam ingenium iandiu percognitum habebam, quatenus quidẽ certe innotescere homo homini potest. Enimuero gratulor tibi recentem uillæ amplæ accessionem, cuius nomine atq; omine festiuo oblectatum te esse oportet, augurioq; animi certo, amploq; exhilaratum. Nunc intelligo quantum hunc meum fundũ contempnas & nihili facias, præ illa tua uilla lauta sanè & magnifica. Puto etiam opimam illam
tuam

tuam tibi iam sordere suburbanam, quam anno superiore instruere coepisti. Hic uero te tui officij comone fieri a me non alienum puto rationibus meis. Scis me in ista ampliore iuris non nihil aliquando uendicasse, ius etiam possessoris non pridem usurpasse, nec controuersum: quam causam cum ad te detulerim ut consultum & amicū, uide per amicitiam nostram, perque ipsum numen amicitiae praeses (ἑλίου Græci uocant) ne me de ea possessione deicias, cui hoc anno incumbere nec corpore, nec animo potui. Nihil de iure tuo moueo, iniuriam tantum deprecor, quod sine captione mea fiat, hac uilla, hac luculenta rationum tuarū accessione auctus sis. Mihi si angulū in latifundo inuideas, causam haud dicere poteris disceptantibus communibus amicis, quin tu amicitiae iura & necessitudinis praetuis comodis pro nihilo duxisse, ac calcasse uideare. Tu hac de re statures, existimationique tuae simul & indemnitati meae consulles. Quanquam si contra animi tui naturam proteruius esse affirmaris (quod diui omen auertat) ita mei officij, aetatisque in hac amicitia contritae rationem habere mihi imperabo, ut nec tibi amicitiam renunciem, nec ex iure manu conserum te uocem, aut tibi iudicem ex amicorum albo feram. Nec uero ideo hac testificari mihi in mentem uenit, quod uel me parum iure subnixum putem, uel non tuam esse tantam aequitatem, tamque mihi spectatam & probatam confidam: ut non meum seruare potius a te iudicante te, quam alio quouis amico communi possim. Sed quemadmodum constantiae meae esse duxi, communem inter te & me controuersiam arbitrio tuo permittere, sic aequitatis tuae erit non summouere me ab actione causae meae: quando ita ferre uidetur huius iudicij & controuersiae ratio, ut hominem alium ad eius cognitionem admittere debeamus neminem. Ne illud quidem dare mihi grauabere certo scio, ut ad huius causae disceptationem probitatem tuam, amicitiamque

adhibeas altrinsecus assessuras cupiditati. Etenim cū probitatis integritas Zygotatica fide moderabitur examen iuris inter nos controuersi: tū uero amicitia, cuius munus est inter amicos omnia facere communia, quæ quidem lege nō excepta sint, lancem (ut spero) meam quoquo modo propendere ita faciet: ne uillæ late patentis possessionem uni tibi addictam cum ramentis (ut dicitur) auferas, ab homine illam tibi amicissimo abiudicatā. Id quod si factum erit, iudicem alium non appellabo (Ad quod enim possem iudicium sanctius te prouocare) Diuum tamē superumq; fidem implorabo, mihi ut patientiam deesse non sinant, & æquanimitatem. Tibi autem etiam etiamq; in hac lite uidendum est, ne plus rei tuæ amplificandæ, quàm tuendæ existimationis studiosus fuisse uideare. In hac enim demū causa statuetur utrum tu istam integræ personę opinionē fallaci rumore collegeris, potius quàm ratis, certisq; documentis. Quid autem si certare tecum in animum induxissim interdīcto retinendæ possessionis? quid tandem ueteret quo minus uel absens tanta intercaepidine temporis possessionem animo retinuisse me contenderem? Præsertim cum propinquum hominem habeam tibi iam factum familiarem, in loco assiduum, negociorum meorum gestorem, ut confido. Sed iam plus aquæ fluxisse mihi sentio, quàm causæ mediocritati infusum esse uideat. Venio ad illum epistolæ tuæ locum. Tamen ut uerum fatear, nescio quis mihi scrupulus subortus est. O hominem te semper in uado sollicitum: in re certa trepidum, in rebus lætis obnunciatorē. Apage hinc istum odiosum scrupulum, ne ratum (ut ita dicam) auspiciū omine incommodo dirimas. Lætitiā ex literis tuis conceptam excepit nunciū tristis ab urbe, qui mihi mœrorem propè peperit, certe angorem reliquit, expectationemq; sollicitam. Certior enim factus sum de egrotatione grauissima unius & alterius ac plurimū

propinquorū meorū: ob quem nuncium statim istic aduo
lassem, nisi me nuncius incommode oppressisset. Fac me
certiorem an literas meas reddendas Deloino curaueris.
E Marliano.

GVLIELMVS BVDAEVS LVDOVI
CO RVZAEO S. P. D.

La tu qui ad me hominem tibi amicissimum
rerum tuarum cupidum, pro epistola grana
di grandiorē piscem misisti: siue eum Lum
bricū seu Murenā uocitas, mei certe nec
palati, nec rustici foci piscem. Atqui ut scias
quā mihī gratam rem, iocūdāq; hodie
in animum induxeris, nihil propius factum est, quā ut
ego iudicarem literis te meis irritatum, hoc mihī negociū
exhibere uoluisse, non munere delectare, & mihī cōmoda
re. Principio non nescius eras, quā frugaliū mensarū asse
cla libētior esse soleā, quā earū quæ luxu insignes sunt,
aut uarijs generibus extructiores. Deinde cum sim capite
tantū causarius, me ita esse cōstituta cibi appetētia, ut nec
liquaminibus cupide utar gulā irritantibus, nec cibis deli
catoribus, & quæ è foro cupedinis petant. Deniq; culina
rias nugas, ganeę opificia, palati titillamēta, nec mihī alio
qui esse cordi, nec facere ad stomachum, ignorare non po
tes: qui laute me sæpe & splendide inuitum acceperis, gra
uateq; apud te eam ob rem cōstituentem, quod à bubula,
ueruecinaq; & ciuilibus (ut ita dicam) epulis ad ferinā &
cupedias cōtra genij meī arbitratū me traduceres. Quare
causa haud fuit ulla satis idonea quā obrē tu ad me q̄si hel
luonē, aut liguritorē, delicatū piscē, magnoq; parabilē è lō
ginq; mitteres, ut elegātius pranderē, q̄ uiro bona fide
studioso cōmodū sit & decorū. Quāquā id ipm tantū mu
nus in alios etiā pisces incurrit, q̄ nudiusquartus istinc ad